

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATERICA DISCRIMINĂRII
Autoritate de stat autonomă

București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: support@cncd.org.ro

Operator de date cu caracter personal nr. 11375

HOTĂRÂREA nr. 746
din 17.12.2014

Dosar nr: 581/2014

Petiția nr: 6353/23.09.2014

Petent: S.C.

Reclamat: Ministerul Afacerilor Interne

Obiect: imputarea cotei-părți din cheltuielile de școlarizare pentru absolventa promoției anului 2010 al Academiei de Poliție Alexandru Ioan Cuza, fiind admisă la Institutul Național al Magistraturii, ca auditor de justiție

I. Numele, domiciliul și sediul părților

I. 1. Numele și domiciliul petentului

1.1.1. S.C., domiciliată

I. 2. Numele și sediul reclamatului

1.2.1. Ministerul Afacerilor Interne, Piața Revoluției nr. 1A, sector 1, București.

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

2.1. Petenta consideră discriminatorie imputarea cotei parte din cheltuielile de școlarizare pentru absolventa promoției anului 2010 al Academiei de Poliție Alexandru Ioan Cuza, fiind admisă la Institutul Național al Magistraturii, ca auditor de justiție.

III. Citarea părților

3.1. În temeiul art. 20, alin. 4 din **O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, republicat (în continuare **O.G. nr. 137/2000**), s-a îndeplinit procedura de citare.

3.2. Părțile au fost citate pentru data de 04.11.2014 la sediul Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării (în continuare C.N.C.D.).

3.3. La audierea din 03.06.2014 părțile nu s-au prezentat.

3.4. Punctul de vedere al reclamatului s-a comunicat petentei.

IV. Susținerile părților

4.1. Susținerile petentului

4.1.1. Petenta, prin adresa înregistrată la C.N.C.D. cu nr. 6353/23.09.2014, arată faptul că a este absolventa Academiei de Poliție Alexandru Ioan Cuza, promoția 2010.

4.1.2. În perioada 16.07.2010-12.12.2013 a lucrat ca subinspector de poliție în cadrul Direcției de Combatere a Criminalității Organizate – Brigada de Combatere a Criminalității Organizate Craiova.

4.1.3. În urma concursului organizat de către Institutul Național al Magistraturii, în perioada august septembrie 2013, a fost declarată admisă, în prezent având calitatea de auditor de justiție , specializarea judecător, urmând ca în anul 2015, după examenul de absolvire să fie numită în funcție de către Consiliul Superior al Magistraturii.

4.1.4. Prin decizia nr. 581523/14.02.2014, a Inspectoratului General al Poliției Române, i-a fost imputată suma de 19930,92 reprezentând cota parte din cheltuielile de școlarizare suportate de către M.A.I. în perioada în care a a urmat cursurile Academiei de Poliție.

4.1.5. Absolvenții Academiei de Poliție, promoția 2013, care au promovat examenul de admitere la I.N.M. în sesiunea organizată în vara nului 2013 și care au demisionat din structurile M.A.I., au fost exonerati de la plata cheltuielilor de școlarizare, în temeiul O.U.G. 65/2013.

4.1.6. Prin imputarea cheltuielilor de școlarizare în mod diferențiat, absolvenților Academiei de Poliție, promoția 2013, care au demisionat ca urmare a admiterii la .I.N.M. și care au fost exonerati de la plata cheltuielilor de școlarizare, se creează o situație discriminatorie, fiind încălcate prevederile art. 16 din Constituția României și prevederile Protocolului 12 adițional la Convenția Europeană a Drepturilor Omului privind Interzicerea Generală a Discriminării raportat la art. 11 și 12 din Constituția României.

4.1.7. Cu privire la excepția de necompetență invocată de către C.N.C.D. din oficiu, petenta solicită emiterea unui punct de vedere conform prevederilor art. 18, alin. 1 al OG 137/200, apreciind că C.N.C.D. nu poate, potrivit competențelor sale, să dispună încetarea aplicabilității ordonanțelor față de care se consideră ca fiind discriminată dar poate emite un punct de vedere cu privire la aspectele sesizate.

4.2. Susținerile reclamatului

4.2.1. Reclamatul prin adresa înregistrată la C.N.C.D. cu 18836/06.11.2014, având în vedere obiectul petiției formulată de către petentă, respectiv existența unei presupuse discriminări generate de imputarea cheltuielilor de școlarizare în mod diferențiat pentru absolvenții Academiei de Poliție „AL I. Cuza”, în special în cazul celor admiși la concursul organizat de Institutul Național al Magistraturii (situația auditorilor de justiție), spre deosebire de cazul absolvenților Academiei de Poliție „Alexandru Ioan Cuza”, promoția 2013, în privința cărora a existat o exonerare de la plata cheltuielilor prevăzute de angajamentele încheiate potrivit legii, în temeiul dispozițiilor OUG nr.65/2013¹, precum și dispozițiile legale incidente în domeniu, în temeiul art. 29 din Procedura internă de soluționare a petițiilor și sesizărilor, susține excepția de necompetență a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, invocată din oficiu.

4.2.2. Aspectele semnalate în conținutul petiției vizează existența și aplicarea unor norme juridice stabilite printr-un act normativ la nivel de lege (OUG nr.65/2013, aprobată de Legea nr.331/2013). O analiză din punct de

vedere a compatibilității OUG nr. 65/2013 în raport cu normele legale referitoare la discriminare sau la egalitatea în drepturi excede competenței CNC1). având în vedere organizarea statului potrivit principiului separației și echilibrului puterilor - legislativă, executivă și judecătorească - în cadrul democrației constituționale. Semnalează faptul că CNCD nu se poate substitui, sub aspectul atribuțiilor, altor instituții în vederea soluționării unor petiții ale cetățenilor cu privire la acte normative (inclusiv la nivel de lege) pe care le consideră ca fiind discriminatorii, iar atribuțiile în ceea ce privește controlul constituționalității legii/ordonanțelor, prin prisma încălcării prevederilor art. 16 din Constituția României, republicată, revin, potrivit legii fundamentale, Curții Constituționale.

4.2.3. De asemenea precizează faptul că C.N.C.D., ca autoritate de stat autonomă, nu se poate pronunța cu privire la modalitatea de interpretare și aplicare a legii, atribut exclusiv al instanțelor de judecată.

4.2.4. Potrivit art.6 din *Procedură*, reclamatul este persoana împotriva căreia s-a formulat sesizarea ce privește la săvârșirea unei fapte de discriminare. Având în vedere faptul că în speță este invocată o presupusă „discriminare” rezultată din acte, măsuri și proceduri ce au fost dispuse în mod direct de către Inspectoratul General al Poliției Române, este invocată lipsa calității de reclamat a Ministerului Afacerilor Interne, în memoriul de referință nefiind invocată vreo pretinsă faptă de discriminare care să fi fost „săvârșită” de instituția reclamată, față de petentă. Astfel, simplul fapt că se invocă o potențială „culpă” a unei structuri aflate în subordinea MAI nu constituie un motiv suficient și valabil pentru a aprecia că sunt întrunite condițiile calitative impuse de art.6 din *Procedură*. Luând în considerare dispozițiile art. 20 alin. (4) din *Ordonanța Guvernului nr.137/2000*, potrivit căreia „*Colegiul director al Consiliului dispune măsurile specifice constatării existenței discriminării, cu citarea obligatorie a părților*”, apreciem că citarea Ministerului Afacerilor Interne este neîntemeiată, întrucât memoriul nu vizează acte/fapte aparținând MAI, ci acte, măsuri și proceduri ce au fost dispuse în mod direct la nivelul Inspectoratului General al Poliției Române, care potrivit prevederilor art. 7 din *Legea nr.218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române*, republicată, „este unitatea centrală a poliției, cu personalitate juridică, (...)”.

4.2.5 Cu privire la temeinicia imputării cheltuielilor de școlarizare, partea reclamată arată faptul că, în conformitate cu prevederile art. 70 din *Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului* „Polițistul care a absolvit o instituție de învățământ a Ministerului de Interne și căruia i-au încetat raporturile de serviciu în primii 10 ani de activitate din motive imputabile lui este obligat să restituie cheltuielile efectuate cu pregătirea sa, proporțional cu perioada rămasă până la 10 ani, potrivit angajamentului încheiat în acest sens”.

4.2.6. La începerea studiilor de licență, studenții Academiei, cu excepția celor de la Arhivistică, încheie cu M.A.I. angajamente prin care se obligă ca, după absolvirea Academiei, să-și desfășoare activitatea timp de 10 ani în cadrul ministerului sau, după caz, al altor structuri similare, în funcție de nevoile acestui minister, încetarea raportărilor de serviciu ale polițistului dispusă ca urmare a cererii sau demisiei acestuia constituie motiv imputabil, potrivit art 4 lit c) din *Normele metodologice privind stabilirea cheltuielilor de întreținere pe timpul școlarizării, a cheltuielilor efectuate pe perioada cursurilor/programelor de specializare, perfecționare, stagii de practică, în țară și străinătate și modul de recuperare a acestora de la persoanele care nu-și respectă angajamentele încheiate*, în temeiul căruia polițistul absolvent al Academiei de Poliție „Alexandru Ioan Cuza” și care nu a îndeplinit serviciul în unitățile ministerului pe perioada stabilită prin angajamentul încheiat în acest sens este obligat să

restituie cheltuielile de întreținere pe timpul școlarizării potrivit angajamentului și în condițiile prevăzute de ordinul menționat.

4.2.7. Referitor la exonerarea de la restituirea cheltuielilor de școlarizare a absolvenților promoției 2013:

În conformitate cu prevederile art 22 alin. (1) din *Legea nr.500/2002 privind finanțele publice*, cu modificările și completările ulterioare, ordonatorii de credite au obligația de a angaja și de a utiliza creditele bugetare numai în limita prevederilor și destinațiilor aprobate, pentru cheltuieli strict legate de activitatea Instituțiilor publice respective și cu respectarea dispozițiilor legale, iar potrivit prevederilor art. 29 alin. (4), numărul maxim de posturi aprobat fiecărei instituții publice prin anexa la bugetul acesteia nu poate fi depășit.

4.2.8. Astfel, în vederea încadrării în limita alocată Ministerului Afacerilor **Interne** pentru cheltuielile de personal aferente anului 2013, prin Legea bugetului de stat pe anul 2013 nr.5/2013 și având în vedere efectele crizei economice asupra sistemului bugetar, implicit în ceea ce privește posibilitatea de asigurare financiară a cheltuielilor de acordare a drepturilor salariale ale categoriilor profesionale plătite din fonduri publice, precum și necesitatea asigurării încadrării în numărul de indicatori de personal prevăzuți în finanțare de acest act normativ, a fost adoptată *O.U.G. nr.65/2013 pentru stabilirea unor măsuri, privind încadrarea absolvenților Academiei de Poliție „Alexandru Ioan Cuza”, promoția 2013.*

4.2.10. Petenta susține în mod eronat faptul că aceste măsuri au fost dispuse „exclusiv pentru promoția 2013”, întrucât măsuri similare au fost adoptate și pentru anii 2011 și 2012, prin O.U.G. nr.54/2011 pentru stabilirea unor măsuri privind încadrarea în limita alocată cheltuielilor de personal din Ministerul Afacerilor Interne pentru anul 2011, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr.234/2011, respectiv O.U.G. nr.37/2012 pentru stabilirea unor măsuri privind încadrarea absolvenților promoțiilor 2012 ale instituțiilor de formare profesională inițială din sistemul de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, aprobată prin Legea nr.213/2012. În context, apreciem că măsura de exonerare de la plata cheltuielilor de întreținere pe timpul școlarizării prevăzute de angajamentele încheiate potrivit legii a avut caracter temporar tocmai pentru a nu afecta principiile legale statuate, doar în perioada cât se menține situația extraordinară în considerarea căreia această măsură a fost dispusă.

4.2.11. Referitor la tratamentul diferențiat al polițiștilor care au dobândit calitatea de auditori de justiție, față de polițiștii care au avut minim 5 ani vechime în funcții juridice, admiși direct în magistratură:

Potrivit prevederilor art. 69 alin. (1) iit. d), e) și f) din *Legea nr.360/2002*, cu modificările și completările ulterioare, polițistului îi pot înceta raporturile de serviciu *la cerere, la numirea într-o altă funcție publică, respectiv prin demisie.*

Nu se poate reține susținerea tratamentului diferențiat al polițiștilor deveniți *auditori de justiție* în raport cu ofițerii de poliție *admiși în magistratură*, conform art. 33 din *Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor*, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Întrucât situațiile de fapt și de drept sunt total diferite.

Dobândirea calității de *auditor de justiție* nu reprezintă și nu echivalează cu numirea într-o funcție publică, după cum este prevăzut în art. 69 lit. e) din *Legea nr.360/2002*, cu modificările și completările ulterioare. *Auditorii de justiție* nu sunt și nu pot fi asimilați categoriei funcționarilor publici.

În considerarea celor de mai sus, nu poate fi reținută aplicarea unui tratament diferențiat polițiștilor care au dobândit calitatea de *auditori de justiție*, față de polițiștii care au avut minim 5 ani vechime în funcții juridice, admiși direct în magistratură.

Având în vedere cele de mai sus, apreciază că argumentele prezentate prin plângerea petentei nu pot fi luate în considerare pentru fundamentarea unei decizii de constatare a unui tratament discriminatoriu, raportată la prevederile art2 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată.

4.2.12. În ceea ce privește solicitarea de a preciza dacă absolvenții Academiei de Poliție „Alexandru Ioan Cuza” - promoția 2013, care au demisionat între timp, au fost „exonerați” de la restituirea sumelor ocazionate de școlarizare, menționăm faptul că, astfel cum rezultă din cuprinsul art. 4 alin. (1) din O.U.G. nr. 65/2013, prevederile referitoare la exonerarea de la plata cheltuielilor prevăzute de angajamentele încheiate erau aplicabile numai în situația în care absolvenții promoției 2013 solicitau încetarea raporturilor juridice avute cu M.A.I. în perioada cuprinsă între 28.06.2013-30.11.2014.

4.2.14. Deși petenta se raportează în prezenta petiție la prevederile O.U.G. nr. 65/2013, se apreciază că dispozițiile acesteia sunt clare și nu permit interpretări, întrucât art. 1 stabilește faptul că „prezenta ordonanță de urgență se aplică absolvenților Academiei de Poliție „Alexandru Ioan Cuza”, promoția 2013, pregătiți pentru nevoile Ministerului Afacerilor Interne”, ceea ce nu e cazul doamnei S.C.

În ceea ce privește polițiștii care sunt admiși în magistratură și, ulterior, sunt numiți, potrivit normelor legale, în funcții de judecător sau procuror, situația acestora reprezintă un caz diferit de încetare a raporturilor de serviciu, care potrivit art. 4 lit. c) din *Normele metodologice privind stabilirea cheltuielilor de întreținere pe timpul școlarizării, a cheltuielilor efectuate pe perioada cursurilor/programelor de specializare, perfecționare, stagii de practică, în țară și străinătate și modul de recuperare a acestora de la persoanele, care nu-și respectă angajamentele. încheiate*, nu constituie motiv imputabil polițistului de natură a atrage recuperarea cheltuielilor de școlarizare, în concluzie, Inspectoratul General al Poliției Române a aplicat prevederile legale în vigoare, astfel cum am menționat anterior, iar situația prezentată de reclamantă nu este discriminatorie întrucât există o diferență evidentă de conținut între cazurile de încetare a raporturilor de serviciu, astfel cum sunt reglementate de statutul profesional, iar în ceea ce privește promoția 2013, măsurile luate au **avut** la bază considerente de natură bugetară, aplicabilitatea acestora fiind temporară, limitată la situația ce a determinat adoptarea lor.

Din cele ce preced rezultă diferența majoră dintre situația petentei (care a fost încadrată în structurile MAI și doar datorită voinței proprii a renunțat la cariera profesională de polițist) și cea a absolvenților promoției 2013 (dar și a celei din anul 2011, respectiv 2012) care, din motive justificate obiectiv, nu au putut fi încadrate în structurile MAI.

4.2.15. Față de aspectele mai sus arătate solicită admiterea excepțiilor așa cum au fost invocate. În subsidiar, cu privire la fondul petiției, apreciază faptul că nu sunt întrunite elementele constitutive ale unei fapte de discriminare.

V. Motivele de fapt și de drept

5.1. Colegiul director constată că petentei, absolventă a promoției 2010, i s-a imputat cota parte din cheltuielile de școlarizare al Academiei de Poliție Alexandru Ioan Cuza, după ce a fost admisă la Institutul Național al Magistraturii, fiind în prezent auditor de justiție. **O.U.G. nr. 65/2013** a scutit de această imputare absolvenții promoției 2013, care au solicitat încetarea raporturilor juridice cu reclamatul între data de intrare în vigoare a ordonanței de urgență și 30.11.2013. **O.U.G. nr. 54/21.06.2011** a exonerat de la plata

cheltuielilor de școlarizare pe cei care în momentul respectiv au renunțat să lucreze în cadrul IGPR, indiferent de promoția în care au absolvit Academia de Poliție. Pentru ofițerii de poliție judiciară care au absolvit Facultatea de Drept în cadrul Academiei de Poliție și-au îndeplinit în specialitate 5 ani vechime, numiți direct în altă funcție publică nu se emit decizii de imputare.

5.2. **În drept**, potrivit dispozițiilor art.63 din Procedura Internă de Soluționare a Petițiilor și Sesizărilor, ce prevede că „(1) Colegiul director se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură, precum și asupra celor de fond care nu mai necesită, în tot sau în parte, analizarea în fond a petiției.

5.3. Astfel, avem în vedere faptul că, în prezenta cauză, a fost ridicată excepția **lipsei calității procesuale pasive, excepție invocată de către Ministerul Afacerilor Interne**, motivat de faptul că faptele imputate de către petentă nu pot fi reținute în sarcina Ministerului. Având în vedere faptul că faptele sesizate nu pot fi reținute în sarcina părții reclamate, potențiala culpă fiind a unei structuri din subordinea sa. Actele, măsurile și procedurile sesizate au fost dispuse în mod direct la nivelul Inspectoratului General al Poliției Române, care potrivit prevederilor art. 7 din *Legea nr.218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române*, republicată, „este unitatea centrală a poliției, cu personalitate juridică, (...)”. Pentru aceste considerente Colegiul director urmează a admite excepția invocată.

5.4. Colegiul director admite excepția de necompetență materială a C.N.C.D. invocată din oficiu, arătând că deși obiectul petiției este obligarea restituirii cheltuielilor de formare, izvorâtă din **O.M.A.I. nr. II/5291/12.12.2013**, însă ordinul a fost emis în conformitate cu prevederile legale, iar o eventuală constatare a unei fapte de discriminare ar afecta norme juridice cu caracter de lege. Mai mult, instituția Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, ca autoritate de stat, autonomă, nu se poate pronunța cu privire la modalitatea de interpretare și aplicare a legii, atribut exclusiv al instanțelor de judecată.

5.5. **Decizia nr. 997 din 7 octombrie 2008** a Curții Constituționale stabilește următoarele:

„Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în esență, critica autorului excepției pune în discuție constituționalitatea atribuțiilor jurisdicționale ale Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, care, potrivit art.20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, poate să dispună «înlăturarea consecințelor faptelor discriminatorii și restabilirea situației anterioare discriminării», în măsura în care situațiile discriminatorii izvorăsc din conținutul unor acte normative.

Față de acestea, Curtea apreciază că o corectă analiză a textului de lege criticat impune interpretarea acestuia în ansamblul reglementării din care face parte, mai precis al Secțiunii VI din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, care reglementează rolul, atribuțiile și organizarea Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării.

Astfel, Curtea observă că potrivit dispozițiilor art.16 din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării îndeplinește rolul de «garant al respectării și aplicării principiului nediscriminării», iar potrivit dispozițiilor art.18 din același act normativ, «este responsabil cu aplicarea și controlul respectării prevederilor prezentei legi în domeniul său de activitate, precum și în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative care contravin principiului nediscriminării.» Mai departe, art.19 alin.(1) lit.c), precum și art.20, în ansamblu, reglementează rolul jurisdicțional al Consiliului, care are ca finalitate, așa cum s-a arătat, «înlăturarea faptelor discriminatorii și restabilirea situației anterioare discriminării.» În sfârșit, nu trebuie omis nici faptul că art.2 alin.(3) din aceeași ordonanță prevede că sunt discriminatorii «prevederile,

criteriile sau practicile aparent neutre care dezavantajează anumite persoane [...]».

Deși autorul excepției apreciază ca fiind un «nonsens» interpretarea dispozițiilor art.20 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 în sensul aplicabilității lor și cu privire la situațiile discriminatorii ce izvorăsc din conținutul actelor normative, Curtea observă totuși că dispozițiile de lege mai sus enunțate au constituit în realitate temeiul mai multor hotărâri prin care Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a constatat, în cadrul activității sale jurisdicționale, caracterul discriminatoriu al unor prevederi legale. Dovadă a acestui fapt stă și introducerea, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.75/2008, a alin. (3) la art.19 din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, prin care s-a scos din competența Consiliului soluționarea sesizărilor având ca obiect măsurile legislative în contextul stabilirii politicii de salarizare a personalului din sistemul bugetar, măsură legislativă dictată tocmai ca urmare a efectelor generate de hotărârile emise de această instituție.

În această ordine de idei, Curtea constată că, în vederea îndeplinirii rolului său de garant al respectării și aplicării principiului nediscriminării, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării este chemat să vegheze, printre altele, inclusiv asupra modului în care este respectat acest principiu în conținutul actelor normative. În acest sens, acest organ poate constata existența unor prevederi de lege discriminatorii și își poate exprima opinia în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative cu principiul nediscriminării. Ceea ce aici interesează sunt efectele pe care le produc aceste opinii. Astfel, dacă s-ar admite că, pe calea controlului jurisdicțional întemeiat pe art.20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării poate să constate existența unor situații discriminatorii ce își au izvorul direct în conținutul unor norme legale, hotărârea Consiliului ar putea avea ca efect încetarea aplicabilității acestor dispoziții și chiar aplicarea prin analogie a unor alte texte de lege, care nu se referă la persoana sau grupul social discriminate. Într-o atare împrejurare, se pune în discuție legitimitatea acestui organ de a interfera în competențele legislativului, prin înlăturarea aplicabilității unor acte normative și instituirea aplicabilității altora, dar și în competențele Curții Constituționale, care îndeplinește rolul de legislator negativ atunci când constată lipsa de conformitate dintre prevederile unei legi sau ordonanțe și dispozițiile constituționale, sub aspectul art.16 referitor la principiul nediscriminării.

Deși în lumina dispozițiilor constituționale o asemenea interpretare nu ar putea fi acceptată, rolul Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării putând fi rezumat mai degrabă la posibilitatea de a constata existența unor discriminări în conținutul unor acte normative și la formularea de recomandări sau sesizarea autorităților competente pentru a modifica respectivele texte de lege, se observă totuși, așa cum s-a reținut și mai sus, că, în practică, art.20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 a generat efecte neconstituționale, prin care s-a încălcat principiul separației în stat, la aceasta contribuind chiar formularea echivocă a dispozițiilor cuprinse în Secțiunea VI din Ordonanța Guvernului nr.137/2000.

Pentru aceste motive, Curtea constată că prevederile art.20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 sunt neconstituționale în măsura în care sunt interpretate în sensul că acordă Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării competența ca, în cadrul activității sale jurisdicționale, să anuleze textul unor acte normative cu caracter discriminatoriu și chiar să substituie acest text cu dispoziții cuprinse în alte acte normative.”

5.6. Având în vedere aceste aspecte, Colegiul nu se poate pronunța prin hotărâre privind obiectul cauzei, însă poate emite un punct de vedere, conform prevederilor art. 18 alin. 1 al **O.G. nr. 137/2000**, care prevede: „*Consiliul este responsabil cu aplicarea și controlul respectării prevederilor prezentei legi în domeniul sau de activitate, precum și în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative care contravin principiului nediscriminării.*”

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, cu modificările ulterioare, cu unanimitatea membrilor prezenți la ședință

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Admite excepția de necompetență materială a C.N.C.D. invocată din oficiu;
2. Admite excepția lipsei calității procesuale pasive a M.A.I.;
3. Emiterea unui punct de vedere;
4. O copie a prezentei hotărâri se va comunica părților.

VI. Modalitatea de plată a amenzii: —

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată în termenul legal de 15 zile potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ** la instanța de contencios administrativ.

Membrii Colegiului director prezenți la ședință

BERTZI THEODORA – Membru

GHEORGHIU LUMINIȚA – Membru

LAZĂR MARIA – Membru

PANFILE ANAMARIA – Membru

STANCIU CLAUDIA SORINA – Membru

M/R – T.B./R.B.

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

Punct de vedere

O.G. nr. 137/2000, la art. 2 alin. 1 prevede: *„Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.”*

Astfel se poate considera discriminare

- o diferențiere
- bazată pe un criteriu
- care atinge un drept.

În conformitate cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în domeniu, diferența de tratament devine discriminare atunci când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă *„trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă”*. Curtea a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate (ex.: **Fredin împotriva Suediei**, 18 februarie 1991; **Hoffman împotriva Austriei**, 23 iunie 1993, **Spadea și Scalabrino împotriva Italiei**, 28 septembrie 1995, **Stubbings și alții împotriva Regatului Unit**, 22 octombrie 1996).

Conform Curții Constituționale a României (ex. **Deciziile nr. 168/1998 și 294/2001**) situațiile deosebite în care se găsesc diferitele categorii de salariați determină soluții diferite ale legiuitorului în ceea ce privește salarizarea acestora, fără ca prin această soluție să se încalce principiul egalității, ce nu semnifică uniformitate. *„Principiul egalității în drepturi și al nediscriminării se aplică doar situațiilor egale ori analoage, iar tratamentul juridic diferențiat, instituit în considerarea unor situații obiectiv diferite, nu reprezintă nici privilegii și nici discriminări.”* (**Decizia nr. 108 din 14 februarie 2006 a Curții Constituționale**).

Diferențierea trebuie să se bazeze pe comparația față de alte persoane, grupuri sau comunități (**O.G. nr. 137/2000**, art. 1 alin. 3: *„Exercitarea drepturilor enunțate în cuprinsul prezentului articol privește persoanele aflate în situații comparabile.”*). Comparabilitatea se analizează în raport cu dreptul invocat ca fiind restrâns sau înlăturat.

Petenta și-a comparat situația cu trei categorii de persoane: absolvenții promoției 2013 (conform prevederilor **O.U.G. nr. 65/2013**); cei care puteau părăsi structurile MAI în virtutea prevederilor **O.U.G. nr. 54/21.06.2011**; ofițerii de poliție judiciară care au absolvit Facultatea de Drept în cadrul Academiei de Poliție și au îndeplinit în specialitate 5 ani vechime, numiți direct în altă funcție publică nu se emit decizii de imputare.

Colegiul director consideră că petenta se află în situație comparabilă cu absolvenții promoției 2013 și cu cei care au putut părăsi structurile MAI în virtutea prevederilor **O.U.G. nr. 54/21.06.2011**. Totodată petenta se află în

situație comparabilă și cu persoanele care au fost numite într-o funcție publică (procurori), întrucât este auditor de justiție, diferența constând doar în faptul că nu a fost numită ci a dat examen, ceea ce nu are relevanță privind comparabilitatea situației (imputarea cheltuielilor de școlarizare). Cunoștințele obținute la Academia de Poliție Alexandru Ioan Cuza urmează a fi valorificate de către petentă într-o funcție publică (de procuror sau judecător), în interes public, astfel Statul Român nu a făcut inutil respectivele cheltuieli de școlarizare.

Fapta de discriminare este determinată de existența unui criteriu.

Colegiul director constată că în comparația cu absolvenții promoției 2013 (conform prevederilor **O.U.G. nr. 65/2013**) și cu cei care puteau părăsi structurile MAI în virtutea prevederilor **O.U.G. nr. 54/21.06.2011** problema apare din aplicarea legii în timp. **O.U.G. nr. 65/2013** a exonerat de la plată persoanele care, după intrarea în vigoare a ordonanței de urgență, au solicitat, până la un moment dat, să părăsească structurile IGPR, iar **O.U.G. nr. 54/21.06.2011** în mod similar s-a referit la persoanele care în momentul respectiv au dorit să facă acest lucru.

C.N.C.D. are o cazuistică constantă, sprijinită de deciziile Curții Constituționale în domeniu, conform căreia aplicarea legii în timp nu poate reprezenta un criteriu de discriminare. În caz contrar, la intrarea în vigoare a unei noi legi, toate persoanele pentru care noua lege generează un dezavantaj sau pentru care vechea lege a generat un dezavantaj (practic toți cetățenii României) s-ar putea simți discriminate. Astfel nu s-ar mai putea emite nici o nouă legislație.

În concluzie imputarea cotei parte din cheltuielile de școlarizare pentru absolventa a promoției anului 2010 al Academiei de Poliție Alexandru Ioan Cuza, admisă la Institutul Național al Magistraturii, fiind auditor de justiție, comparativ cu absolvenții promoției 2013 (conform prevederilor **O.U.G. nr. 65/2013**) și cu cei care puteau părăsi structurile MAI în virtutea prevederilor **O.U.G. nr. 54/21.06.2011** nu reprezintă discriminare conform prevederilor art. 2 al **O.G. nr. 137/2000**.

În comparație cu persoanele numite într-o funcție publică, Colegiul director consideră că există un anumit criteriu: modul în care un ofițer de poliție poate deveni magistrat: prin numire sau prin examen. Un astfel de criteriu se înscrie în categoria „*precum și orice alt criteriu*”, conform art. 2 alin. 1 al **O.G. nr. 137/2000**.

O faptă poate fi considerată discriminatorie dacă atinge un drept, oricare dintre cele garantate de tratate internaționale ratificate de România sau cele prevăzute de legislația națională.

În cauza de față cuantumul cheltuielilor de judecată este de natură să atingă dreptul la proprietate. Totodată se atinge și dreptul de liberă alegere a unei profesii.

În concluzie imputarea cotei parte din cheltuielile de școlarizare pentru petentă, devenit auditor de justiție prin examen, comparativ cu cei numiți în funcția de procuror, reprezintă discriminare conform prevederilor art. 2 al **O.G. nr. 137/2000**.

A.C.F.
Presedinte

T. B.
Membru Colegiu director